

The Blue Mountain Trail

Klockan är 09:30 och solen strålar denna juli morgon över Blåberget i Sundsvall. Gunsmith har precis gått igenom beskrivningen för stage 9. Efter genomgången går morgonpigga skyttar i lugn och avslappnad takt mot sina guncarts för att hämta ammunition och har nu börjat koncentrera sig inför kommande utmaning. Ja, allt är som vanligt. Plötsligt hörs, Bom!! Situationen och blickarna gör sig inte rättvisa i text, men i stor förvåning tittar alla skyttar upp snabbt från sina Guncarts och tittar på varandra över den kraftiga smällen. Min blick möter Gunsmiths som har sin guncart bredvid min. Våra blickar kan nästan tala. Utan ett enda ord kan vi båda läsa blicken solklart hos varandra – ”Vem faaan sköt sig i foten nu?!”. Nä då, ser man på, Bowmans ena hjul på guncarten exploderade lite...så att de...vi kör väl igång då - ”Range is hot, first shooter please!”.

Jag börjar lite som man kanske slutar i ett reportage - Vilken helg vi fick vid The Blue Mountain Trail i år! Solen strålade tre hela dagar, helt underbart. Northern Rangers och alla inblandade ska ha stort beröm för fantastiskt bra stager och arrangemang. Vi är många som kan skriva under på det. Jag personligen tycker att vi i Sverige i många sammanhang är dåliga på att ge beröm. Ta åt er, det här var riktigt bra, ”plain and simple”.

Sedan vet vi ju alla som är ute och tävlar, att det inte bara är själva skytten som förgyller en sådan här helg, tugget och skratten vid lägerelden, de hjärtliga psykningarna och vänskapen har enormt stor betydelse. Årets Blue Mountain Trail var inget undantag. Så här ”dagen efter”, kan jag inte låta bli att fundera – förutom skratten, hur många frågor och ämnen som löser av varandra när vi umgås på en CAS-tävling egentligen? Vissa saker borde en ju dokumentera för framtiden för att det är så bra.

Det var kolossalt intressant att höra om Boss H och Black Walkers CAS-äventyr vid EM i Polen. Frågan är om landet blir arrangör igen någon gång, då måste jag åka dit. Man får tydligen medalj i klass som man inte ens deltagit i, generöst av dem tycker jag.

Vid lägerelden finns det också en önskan om att CAS på vissa delar bör gå tillbaka lite till som det var för några år sedan. Man tänker främst på att innan en stage började, kunde en tävlande få sätta i en yxa i en stubbe innan timern gick igång. Vid något annat tillfälle skulle skytten ta sig en shot Whiskey (läs äppeljuice) eller kasta ett lassos innan det var dags att skjuta. Det här gillar man. Det symboliserar lite av själen i CAS och något vi bör prata mer om framöver.

Jag delar ett stort historiskt intresse för western och gamla vapen med Crazy Bull. Crazy Bull skulle jag

vilja ha med mig när jag är hos familjen i USA, vi skulle nog kunna beta av några historiska museer tillsammans.

När Mr.Thunder tillslut berättar för mig hur en cowboy i hatt handlar underkläder till sin kvinna för första gången, då är ju raden av diskussionsämnen under en CAS-tävling fulländad, fantastiskt rolig strategi. Jag har registrerat den för framtiden.

FOTO: Jim Younger

Well, gemenskapen, skratten och en högklassigt arrangerad tävling är de starkaste minnena jag tar med mig hem denna gång. Jag ska dock ta mig en funderare på det egna skytten. Jag har skjutit riktigt bra senaste tävlingarna, men hade inte marginalerna med mig den här gången. Blivit för bekväm kanske? Den bollen ligger helt i mina egna händer och jag är tävlingsmänniska uti fingerspetsarna så jag vet vad som krävs inför Black River Shoot Out i augusti. Jag längtar redan efter att få höra det där ”bipet”, träffa alla igen och känna hornen i pannan komma fram.

10 stager, ca 260 skott, mycket kul och avslutningsvis 5 1/2 timme i bilen hem till huset. När jag öppnar dörren hemma kliver jag igenom som en ”portal”, till mitt andra liv. En vacker Fru, rara döttrar, tre jobbiga honkatter och en Grand Danois tik på 70kg ger mig hela 5 minuter att berätta om mitt långa äventyr i vilda Västern. Resterande del av sensommarkvällen får jag glatt höra om damernas spa resa på 6h vid Loka Brunn samtidigt som jag intar döttrarnas hemmagjorda tortellini och hemlagade bullar till efterrätt. Livet är gott, och har idag kontraster som Wyatt Earp, Wild Bill och bröderna Younger aldrig fick uppleva.

*Til next time folks!

//Jim Younger

FOTO: Jim Younger

